

Autor: Rémi Tremblay

Nikdy jsem nebyl v CasaPound osobně. Vše, co vím o tomto římském hnutí, jsem se naučil prostřednictvím knih, článků, ale také svědectví přátel, kteří měli příležitost navštívit Řím a zažít toto hnutí osobně. Co je však důležitější, můj článek je založen na dvou rozhovorech s autory, spojenými s CasaPound (Gabriele Adinolfi a Adriano Scianca), přednášce a následném setkání s francouzským mluvčím CasaPound, Sébastienem.

CasaPound

Dne 28. února Sébastien, společně s dvěma vůdci studentského sdružení Blocco Studentesco uspořádali přednášku o cílech a metodách CasaPound. Po jejím skončení jsem měl příležitost si dlouze promluvit se Sébastienem, za účelem objasnění určitých témat, kterými se přednáška nezabývala.

Cílem tohoto článku není diskuse nad myšlenkami nebo cíli CasaPound. Tato neofašistická skupina obhájí myšlenky, které jsou zakořeněny v italské historii a působily by nevhodně v Severní Americe. Těžiště tohoto článku spočívá v pojednání o metodách používaných CasaPound, díky kterým toto hnutí dosáhlo současného úspěchu a zdůraznění postupů, které mohou být přeneseny sem (Kanada) za účelem vybudování silného alternativního hnutí.

Bylo tomu 26. prosince 2003, kdy se patnáct nacionalistů z okruhu skupiny Zetazeroalfa rozhodlo obsadit budovu v centru Říma. Těchto patnáct nacionalistů bylo pravidelnými hosty v podniku Cutty Sark, místě, kde si uvědomili, že nadešel čas aktivizovat se a vyvolat požadované změny ve společnosti.

Z původních 15 členů v roce 2003 vyrostlo celoitalské hnutí s mnoha tisíci členy. V současnosti mají obsazené velké množství budov, více než deset hudebních skupin, galerii, studentské sdružení (Blocco Studentesco), vlastní kino a mnoho drobných podniků a živností, spojených s hnutím. Každý týden podnikají ve velkých i malých městech, kde jsou přítomni, různé aktivity a mimořádně silně jsou zapojeni i do aktivit sociálních. Například, kromě aktivní politické činnosti, pomáhají chudým italským rodinám najít přístřeší a mnoho dalších věcí.

Jak vyrostli z ne-organizace několika lidí do celonárodní skupiny, kterou zná každý?

Obětavost a odvaha

První věcí, která by měla být posouzena, je u členů CasaPound míra jejich odevzdání a ochota

riskovat. Být členem znamená účastnit se každý týden setkání a minimálně jedné, nebo dvou povinných aktivit, naplánovaných na konkrétní týden. Tato úroveň oddanosti je v případě CasaPound ojediněla a umožňuje organizaci ponechat slabé, pomíjivé nadšence a parazity stranou. Pouze oddaní členové mohou být součástí této organizace.

Postup v rámci organizační struktury je rovněž umožněn na základě **meritokratického principu**. Jen ti nejlepší mohou být povýšeni, což neznamená méně odpovědnosti, ale naopak: více odpovědnosti a samozřejmě i více rizika.

Ochota riskovat je rovněž velice důležitým aspektem, na který je nutno brát zřetel při studiu úspěchu CasaPound. Členové nesmí skrývat svou tvář anebo se schovávat za pseudonym nebo masku. Svě přesvědčení dávají otevřeně najevo, ať už to obnáší jakékoli riziko v zaměstnání, osobním nebo společenském životě. V současnosti je vedeno (nebo se chystá) něco okolo sta soudních procesů proti členům CasaPound za jejich aktivity v rámci hnutí. Společenské klima není v Itálii o moc lepší, než v Severní Americe a bezpočet aktivistů ztratilo svá zaměstnání kvůli spojení s CasaPound – ať už byli vyhozeni za politické názory, nebo protože byli uvězněni za aktivity v rámci hnutí. Členové CasaPound usilují o vítězství a žádný risk není dostatečně velký, aby jim v tom zabránil.

S členstvím v CasaPound je rovněž spojeno i s rizikem fyzického napadení. Antifašistické skupiny jsou aktivnější v Evropě, než v Severní Americe. Lidé oblečení v tričkách CasaPound byli často cíli skupin antifašistů a CasaPound byl rovněž v minulosti cílem pumového útoku. Na fyzické ohrožení odpovídají italští fašisté třetího tisíciletí s úsměvem: „*Me ne frego!*“ („Je mi to fuk!“)

Mediální squadismus

Metody užívané italskými neofašisty jsou založeny na původních metodách Benita Mussoliniho. Čety černokošiláčů chodily městy a za pokřiku fašistických hesel se snažily o získání pozornosti veřejnosti. To byl *squadismus*.

Časy se změnil, avšak fašisté jsou stále obvykle ignorováni médii, které se brání poskytnout jim prostor a tím podpořit růst nacionalistických skupin. A tak CasaPound, s cílem prolomit tuto mediální bariéru, vyvinul techniku, přizpůsobenou moderní době: mediální *squadismus*.

Cílem je být natolik vyzývavý a originální, že média nemohou různé akce CasaPound ponechat bez pozornosti. Ačkoli hnutí používá plakáty a nálepky, hlavním propagandistickým nástrojem jsou akce, které jsou estetické, originální a odvážné. Média mohou ignorovat pár lidí, rozdávajících letáčky, avšak zcela jistě zareagují na několik figurín pověšených z mostu, s cílem zdůraznit souvislost mezi přistěhovalectvím a smrtí naší rasy.

Mare nostrum. Morte nostra

Akce musí vyvolávat představivost a čím riskantnější, tím lepší.

Kultura a sport

Ačkoli je CasaPound v první řadě politickou organizací s kandidáty, kteří usilují o zvolení v různých volbách, tak nevidí politiku jako něco izolovaného od dalších oblastí lidského života.

To je důvodem, proč je CasaPound zapojena ve sportu a kultuře. Tradiční politické akce, jako například přednášky, jsou obvykle spojeny i s nějakou kulturní (divadelní představení nebo koncert) nebo sportovní událostí. Je to rovněž velice dobrý způsob, jak získat nové členy, protože je vždy jednodušší pozvat kolegu na koncert nebo do posilovny, než na politickou přednášku.

Musí však být zdůrazněno, že CasaPound není hnutí, které může být jednoduše importováno; dokonce i jeho vůdci zastávají přesvědčení, že to není zboží na vývoz. Jeho revoluční metody však mohou být přizpůsobeny jakýmkoli myšlenkám a jakémukoli prostředí, což dokázala např. Génération Identitaire, pobočka francouzského Bloc Identitaire. Ačkoli se ideologicky výrazně liší od CasaPound, tak Génération Identitaire použilo stejných metod podstupování rizika a mediálního squadristu při šíření svého poselství s úspěchem nesrovnatelně větším, než tomu bylo u dalších francouzských nacionalistických organizací. Dnes jde o největší nacionalistickou skupinu ve Francii, která je i velmi dobře známa po celé Evropě.

Ačkoli se prostředí do jisté míry liší, tak nějaká severoamerická skupina s dostatečným počtem odhodlaných členů, ochotných riskovat kariéry, bezpečnost a svobodu, může za využití mediálního squadristu vybudovat organizaci, se kterou bude nutno počítat.

O autorovi:

Rémi Tremblay je mluvčím Fédération des Québécois de souche a šéfredaktor magazínu FQS

Le Harfang.

Článek Rémi Tremblaye Casapound's Recipe for Success vyšel na stránkách Alternative Right.